

## על אורן, שקד ויונתן, לטקס פתיחת שנת הלימודים, תשס"ז

אורית סוקר

חום יולי-אוגוסט היה השנה כבד מאד.

כל שנה אנו מחכים לקיץ: לסוף הבגרויות, לסיום י"ב, לחופש הגדול, לים ולבריכה. יולי-אוגוסט הם בשבילנו חודשים של מנוחה והנאה. אבל השנה הם הביאו איתם המון צער, שכול וכאב.

חום יולי-אוגוסט השנה היה לנו כבד, כבד מנשוא.

זה התחיל כבר ביוני, עם מותו של שקד וינר בתחילת אותו החודש. שקד שלנו, נער מוכשר ורגיש, תלמיד מצטיין, מוזיקאי ואמן, למד בכיתת "קישוא". הוא השקיע הרבה ממרצו בחברים ובחברה, ותרם לארגון פרויקטים שונים. הוא היה הרוח החיה ב"פורים 2005" ובסיום י"ב באותה השנה.

לפני גיוסו לצבא פנה שקד לשנת שירות במסגרת "השומר הצעיר". הוא היה אמור להתחיל קורס של חיל המודיעין עם גיוסו לצבא, אך לא זכה לכך. הוא נהרג ב-2.6 בתאונת דרכים, בדרך מקיבוצו, מזרע, למושב מרחביה. פינות הנוי של בית-הספר, ששקד טיפח עם ארז שץ ואהב כל כך, יזכירו לנו אותו תמיד.

בסוף יוני נפרדנו מבוגרי י"ב ויצאנו לחופשת הקיץ עם המון תקוות ותוכניות. את כולן נאלצנו לגנוז כאשר מלחמת לבנון השנייה פרצה ושינתה באחת את מציאות חיינו. עברנו ימים של חרדות ואימה. כאזרחים חרדנו ליקירנו שבחזית, בעוד שהם דאגו לנו, המשפחות שבעורף, שהיו חשופות לסכנה יותר מאי-פעם. בית-הספר שלנו הפך בן-לילה לבסיס צבאי בו התכנסו חיילי מילואים לפני צאתם לחזית, ואנו החזקנו להם אצבעות.

חודש יולי הפך בנו במלוא חומו. בתשעה-עשר בחודש נפל יונתן הדסי, בן קיבוץ מרחביה, חניך קבוצת "כריש".

יונתן היה נער מלא קסם וחוץ, חייכן, עם אור בעיניים. כבר בשנותיו הראשונות בבית-הספר בחר את דרכו בחיים והתמסר לאהבתו הגדולה, המוזיקה. כולנו שמחנו והתרגשנו כאשר בכיתה י"ב הופיע יונתן עם חבריו ללהקה, אותה הקים. תחילה ניגן ושר בביישנות, אבל בהמשך השתחרר בהדרגה וסחף איתו את כולם.

גם בתחום הספורט התבלט יונתן והגיע להישגים מצוינים. הוא אהב אנשים וניסה תמיד להסתדר עם כולם. הוא היה נער שמח, אהב את החיים וניצל כל הזדמנות למצותם.

כבר בכיתה י"א חלם יונתן על הצבא. הוא רצה לעשות את השירות הכי קרבי והכי משמעותי שאפשר. כשהתגייס, היה ללוחם ביחידת "מגלן" והצטיין בשירותו הצבאי. יונתן אמור היה להשתרר בעוד חודשיים, וכבר היו לו תכניות לטיול שלאחר השחרור. הוא נהרג בקרב נגד החיזבאללה בדרום לבנון, והוא בן עשרים ואחת בלבד.

אוגוסט, החם שבחודשי השנה, התחיל. עוד בטרם תמו שלושים ימי האבל על יונתן הכה המוות שנית בבני קבוצת "כריש". אורן ליפשיץ, בן גזית, נהרג בקרב.

אורן היה אדם חרוץ ביותר, נחוש בדעתו ובדרכו. הוא היה איש עקרונות שדרש הרבה מעצמו ומסביבתו. הוא לא ויתר לאף אחד, ופחות מכולם – לעצמו.

היו לו, לאורן, עוצמה וכוחות אדירים. היה לו אופי של מנצחים. למרות הקשיים בהם נתקל לא-פעם, החליט להצליח בלימודים, וכך אכן עשה. בסוף כיתה י"א העניקה לו תרצה, המחנכת, תעודת הצטיינות, למען יהיה לאות ולמופת לחבריו לכיתה על מאמציו והישגיו.

גם בצבא המשיך אורן, בנחישות וברצינות, לעשות ולתרום, וגם שם הוא הגיע רחוק. אורן זכה להערכה עצומה הן ממפקדיו והן מפיקודיו הטירונים על הנחישות והאכפתיות שהפגין לאורך כל השירות. וכך קרה שאורן, שגם הוא עמד להשתחרר בנובמבר, נהרג בקרב בבִּיַת ג'ִל, בעת שחילץ חבר פצוע. אורן נפל בשמונה באוגוסט, והוא בן עשרים ואחת.

שקד, יונתן ואורן. שלושה בנים שגדלו כאן, בבית שלנו. הסתובבו כאן יחפים בקיץ, קיפצו בשלוליות בחורף, הסתלבטו על הדשאים, שיחקו כדורגל וכדורסל בהפסקות, שיגעו את המורים, התאהבו בסתר, ולפעמים, בשיעורים המעייפים, רקמו חלומות על המעשים הגדולים שיעשו בעתיד. שקד, יונתן ואורן לא יגשימו עוד את חלומותיהם. הם יישארו בזיכרוננו אהובים, יפים וחולמים לנצח.

חום יולי אוגוסט השנה היה כבד מנשוא. אבל היו גם שעות יפות, כאלה של התגייסות, של אכפתיות, של נתינה ושל התנדבות - מחוות אנושיות שננצור בליבנו כדי שיעניקו לנו כוח ותקווה לעתיד, כוח לתמוך במשפחות ששכלו את בניהם-בנינו האהובים, ולחבק את אחיהם הצעירים, הלומדים איתנו בבית-הספר.

עכשיו אנו פותחים שנה חדשה. החצבים כבר פורחים ובאוויר ריח של טרם סתיו. יש תקווה לגשם, להקלה, להפוגה. בליבנו תפילה שהרע ביותר כבר מאחורינו, וששנת הלימודים החדשה, תסס"ז, תהיה שקטה ושלווה, שנה של הצלחה ושמחה, שנה של שלום.